

Arrest

nr. 334 101 van 9 oktober 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 7 augustus 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 juli 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 13 augustus 2024 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 april 2025. En gelet op de beschikking van 31 maart 2025 waarbij de zitting werd verdaagd naar 8 mei 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. MUTOMBO verschijnt voor verzoekster en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaat M. DUBOIS verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 februari 2024 diende verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van haar meerderjarige dochter van Liechtensteinse nationaliteit.

Op 18 juli 2024 weigerde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 06.02.2024 werd ingediend door:

Naam: T.
Voornaam: (...)
Nationaliteit: Turkije
Geboortedatum: (...)1987
Geboorteplaats: (...)
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De betrokkene vroeg op 06.02.2024 gezinshereniging aan met haar dochter (...) (RR (...)), Liechtensteinse nationaliteit, in toepassing van artikel 40bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn (...).'

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Turkije (Uxxx) op naam van betrokkene, afgeleverd op 08.05.2018 met visumsticker en uiten inreisstempel
 - e-mail dd. 12.04.2024 vanwege gemeente S. (Liechtenstein) waarin ze verklaren dat betrokkene in de periode 10.11.2003 – 01.07.2017 in hun gemeente woonachtig was (op verschillende adressen); ze stellen daarnaast dat ze geen informatie kunnen verschaffen omtrent de eigendommen / bezittingen van betrokkene (ze verwijzen in de e-mail naar de belastingdienst van Liechtenstein).
 - 'certificat de residence et adresse' dd. 14.03.2024 op naam van betrokkene en de referentiepersoon met vermelding van hetzelfde adres en attest 'information sur l'adresse' dd. 14.03.2024 waarin de lokale Turkse autoriteiten [sic] verklaren dat betrokkene en de referentiepersoon sedert 05.08.2014 tot op datum van het attest op hetzelfde adres samenwoonden. Beide documenten maken melding van het adres (...) N. Echter, verschillende elementen uit het dossier van betrokkene en de referentiepersoon wijzen erop dat de inhoud van deze beide attesten onjuist zijn:
 - * zowel betrokkene als de referentiepersoon waren op 14.03.2024 niet langer woonachtig in Turkije
 - * de referentiepersoon woont in België sedert 14.12.2021, betrokkene verliet Turkije in december 2023
 - * betrokkene verklaarde in het kader van haar asielaanvraag dd. 21.12.2023 (interview dd. 17.01.2024) dat ze in de periode 2019 – eind 2023 niet langer woonachtig was in G., wel op het adres (...)K'
- Gelet op deze onjuistheden is de inhoud van deze beide documenten niet afdoende betrouwbaar en kunnen ze niet mee in overweging genomen worden bij de beoordeling van huidige aanvraag gezinshereniging.*
- attest dd. 21.02.2024 waarin de burgemeester van (...) (N, Turkije) verklaart dat er in G. geen onroerende goederen, inkomsten of sociale uitkeringen geregistreerd werden op naam van betrokkene
 - attesten dd. 09.04.2024 waaruit blijkt dat de betrokkene en de referentiepersoon tot op datum van de attesten geen financiële steun ontvingen vanwege het OCMW Hasselt
 - huurovereenkomst dd. 28.02.2024 op naam van betrokkene
 - verzekeringsattest Ethias dd. 08.04.2024 op naam van betrokkene en referentiepersoon
 - documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van betrokkene: arbeidsovereenkomsten (T.) van bepaalde duur dd. 04.03.2024, 01.04.2024 en 24.04.2024; bijhorende loonfiche voor de maand maart 2024; bijbehorende werkplanning dd. 28.02.2024

Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene voor haar komst naar België zowel in Turkije als in Liechtenstein woonachtig was. Uit deze vaststelling volgt dat ze haar onvermogen dient aan te tonen in zowel Turkije als Liechtenstein.

Het aangehaalde onvermogen van betrokkene in Liechtenstein werd niet aangetoond, noch wat betreft onroerend goed, noch wat betreft inkomsten. De voorgelegde e-mail dd. 12.04.2024 bevat geen concrete informatie en doet hier geen afbreuk aan.

Het aangehaalde onvermogen van betrokkene in Turkije werd niet afdoende aangetoond. Louter een verklaring dd. 21.02.2024 van de lokale autoriteiten [sic] van G. betreffende de lokale situatie, terwijl niet afdoende werd aangetoond dat betrokkene er effectief woonachtig was voor het vertrek uit Turkije, kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag. Er dient tevens opgemerkt te

worden dat betrokkene in het kader van haar asielaanvraag dd. 21.12.2023 (interview dd. 17.01.2024) verklaarde dat ze wel degelijk economisch actief was in Turkije en dat zij het was die financieel instond voor haar dochter, de referentiepersoon.

Er werden geen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene voorgelegd, zodat er logischerwijze kan van uitgegaan worden dat deze wel degelijk in staat was te voorzien in haar persoonlijk levensonderhoud.

Er dient tevens opgemerkt te worden dat er geen documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon werden voorgelegd, zodat niet kan worden vastgesteld dat ze beschikt over de nodige bestaansmiddelen om effectief financieel [sic] in te staan voor betrokkene en om te vermijden dat ze ten laste vallen van het sociaal bijstandstelsel van het Rijk.

Bijkomend dient opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene sedert 04.03.2024 ononderbroken tewerkgesteld is in België. Op zich is het uiteraard goed dat betrokkene de moeite doet te integreren en te werken, echter om gezinshereniging te kunnen genieten als volwassene, ouder dan 21 jaar, dient men ten laste te zijn van de referentiepersoon, en dit tot het ogenblik van de toekenning van het verblijfsrecht. Er kan dan ook geenszins gesteld worden dat dit hier het geval is.

Het gegeven dat betrokkene sedert 02.01.2024 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het A.I. dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Zij licht het middel toe als volgt:

"§ 1 Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2 Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1 ° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen; "

Reeds enige tijd geleden werd er bewezen in de rechtspraak, dat wanneer het gaat om één gezinscel ("zich bij hen voegen"), men niet kan weigeren om de reden dat men "niet ten laste" zou zijn, aangezien het gaat om een alternatieve voorwaarde, en al zeker niet cumulatief. Dit wordt aangetoond door het woord "of". Dit behoeft niet eens een juridische context, doch louter een grammaticale en syntactische uitleg.

Van Dale stelt als volgt:

(...)

“Om twee mogelijkheden te geven die elkaar uitsluiten”. Bijgevolg betekent dit dat men OFWEL ten laste dient te zijn, OFWEL “zich bij hen dienen te voegen”. Zonder twijfel is in casu het laatstgenomende onbetwistbaar aangetoond.

Men kan de aanvraag doen indien men ten laste is van de Unieburger. Dit is in ieder geval al klaar en duidelijk bewezen door allé neergelegde documenten. Er bestaat echter een goede uitleg voor al deze zogenaamde “onjuistheden” (infra).

Zelfs al zou T. niet aan deze voorwaarden (ten laste) voldoen. hetgeen zij wél doet, zou zijn in ieder geval wel in aanmerking komen als “4° de bloedverwanten in opgaande lijn. alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2° (...) of zich bij hen voegen” Hier gaat het om twee onderscheiden categorieën, enerzijds ten lasteneming, anderzijds deel uitmaken van een gezinscel/voegen bij de referentiepersoon.

In dat geval moet er een duurzame, nauwe en persoonlijke band bestaan, ook wel de emotionele afhankelijkheid genoemd.

Het onvermogen in Turkije en Liechtenstein is volgens verwerende partij niet bewezen, doch is er zonder enige twijfel sprake van een gezinscel.

Bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd er enige tijd geleden een beroep tot nietigverklaring ingesteld tegen de beslissing die. op basis van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, gezinshereniging weigert aan de bloedverwante in opgaande lijn van een burger van de Europese Unie, om reden dat zij niet zou hebben aangetoond ten laste te zijn van haar zoon De Raad bevestigt eerst dat het verzoek op basis van artikel 47/1 moet worden afgewezen om reden dat het subsidiair van toepassing is op de familieleden die niet onder artikel 40bis vallen. De bloedverwanten in de opgaande lijn die ten laste zijn, vallen echter onder artikel 40bis.

Vervolgens, zich baserend op de arresten van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de zaken Subdelegación del Gobierno en Ciudad Real vs. RU1 van 12 december 2019. herinnert de Raad eraan dat de overheid een verzoek om gezinshereniging niet systematisch mag afwijzen om de enige reden dat de gezinshereniging niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Zij moet integendeel oordelen of er een reële en bewezen afhankelijkheidsband bestaat tussen deze laatste en het familielid. Bovendien kan de mate van afhankelijkheid van de moeder ten aanzien van haar zoon, waaruit men zou kunnen afleiden dat ze wel degelijk te zijnen laste is, niet alleen uit financieel oogpunt worden bekeken, zonder rekening te houden met andere afhankelijkheidsfactoren.

Hier werd er in casu enkel gekeken naar het al dan niet ten laste zijn, hetgeen tot gevolg had dat verwerende partij zich er nogal gemakkelijk en goedkoop van af heeft gewerkt, door het stante pede af te wijzen.”

In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en van artikel 45, § 2 juncto artikel 43 van de Vreemdelingenwet. Uit de bespreking van het middel blijkt dat verzoekster ook de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aanvoert.

Ze licht het middel toe als volgt:

“Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*” 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dat voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economische welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten. de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. ”*

Het begrip 'gezinsleven' in voormeld artikel 8, 1ste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoekster te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8. lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 EVRM'. De vreemdeling dient in haar aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat zij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

Verzoeker valt onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM valt, dient artikel 8. tweede lid van het EVRM in ogenschouw genomen te worden. Wat de eerste voorwaarde van artikel 8. tweede lid van het EVRM betreft (legaliteitstoets), dient te worden opgemerkt dat de 'inmenging van het openbaar gezag' inderdaad bij wet is voorzien.

Wat de tweede voorwaarde betreft, de legitimiteitstoets, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minsten één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft, namelijk de vrijwaring van 's lands openbare orde. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde.

Volgens een vaststaand principe van internationaal recht komt het immers aan de staten toe om de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet- onderdanen te regelen. Tevens moet de inmenging noodzakelijk zijn in een democratische samenleving of anders geformuleerd moet er een proportioneel evenwicht bestaan tussen de inmenging en de ermee nagestreefde doelstelling (de noodzakelijkheids- of proportionaliteitstoets).

Het artikel 8 van het EVRM laat uitdrukkelijk een inmenging van het openbaar gezag in het privé- of gezinsleven toe indien dit bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Aan de hand van de 'fair balance'-toets, zal blijken of er sprake is van een positieve verplichting. De 'fair balance'-toets is een afweging van belangen in redelijkheid, welke niet mag leiden tot onevenredige hardheid.

Deze 'fair balance'-toets houdt in dat er een evenwicht moet zijn tussen het belang van een individu en het belang van de gemeenschap. Per geval moeten de concrete omstandigheden worden nagekeken om te kunnen beoordelen of er al dan niet sprake is van een positieve verplichting voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Wanneer er wel een positieve verplichting voor de staat is en de staat is deze niet nagekomen, dan is er sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM. De staat is dan haar verplichtingen, die voortvloeien uit artikel 8 EVRM niet nagekomen. Als er na de belangenafweging, de 'fair balance'-toets blijkt dat er geen positieve verplichting voor de staat is, dan is er geen sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM.'

In het arrest "Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. the Netherlands" heeft het EHRM geoordeeld dat een lidstaat zich niet mag laten leiden door een excessief formalisme. Factoren welke meespelen in deze belangenafweging zijn de beantwoording van de vraag of het voor verzoekster (on)mogelijk is een familieleven te leiden in het land van oorsprong, het al dan niet absoluut karakter van de verwijdering, de situatie in het land van herkomst, de leeftijd, de afhankelijkheid van de familie,...

Dat verzoekster haar land van herkomst enige tijd geleden verlaten heeft en sedertdien zijn centrum van belangen in de zin van artikel 8 EVRM in België heeft opgebouwd.

Zelfs wanneer men dus niet tot de conclusie zou komen dat er inderdaad een schending is van het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, is het overduidelijk dat de Belgische Staat tekortschiet in haar zorgvuldigheidsplicht en de plicht tot formele motivering. De bestreden beslissing toont immers geen enkel spoor van een volledige, en nochtans door Europese regelgeving verplicht gemaakte belangenafweging.

De Dienst Vreemdelingenzaken is onzorgvuldig geweest daar zij geen fatsoenlijk onderzoek heeft gevoerd naar verzoeker.

Gelet op het feit dat het gaat om een hechte gezinscel (een getrouwd koppel), dient in deze te worden gewezen dat het algemene belang van verweerder niet kan prevaleren op de persoonlijke belangen die verzoeker kan laten gelden.

Het EHRM benadrukt bovendien dat het begrip privéleven een brede term is en dat het niet mogelijk is om er een exhaustieve definitie aan te geven. Het Hof laat voorts gelden dat persoonlijke, sociale en economische relaties deel uitmaken van het privéleven.

Dat het privéleven en het familieleven aldus niet worden beschreven en het aldus een feitenkwestie betreft. Er dient vervolgens gekeken te worden naar het werkelijk bestaan in de praktijk van nauwe persoonlijke

banden, hetgeen breder dient te worden uitgelegd dan de verouderde opvatting als 'vader - moeder - kinderen'.

Het gaat hier om de (Liechtensteinse) dochter van verzoekster, waarvan de familieband onomstootbaar bewezen is. Bovendien hebben zij in elk land (Turkije, Liechtenstein én België) samengewoond.

Daarenboven dient verweerder ingevolge artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wanneer hij een beslissing tot verwijdering neemt, rekening te houden met het gezins- en familieleven van de betrokken onderdaan van een derde land.

Verweerder is tevens gehouden tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dit overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, overeenkomstig artikel 62 van de vreemdelingenwet en het motiveringsbeginsel.

Verweerder diende aldus in de beslissing tot verwijdering naast de vaststelling van het illegaal verblijf van verzoeker, ook het gezinsleven van verzoeker in rekening dienen te nemen en dienaangaande dienen te motiveren.

Het spreekt voor zich dat men geen genoeg mag nemen met het loutere vetmaken van de woorden "vergezellen of zich hij hem voegen". Dit kan uiteraard niet voldoende zijn, aangezien hier de leken niets van weten. Immers houdt verwerende partij het op drie korte zinnen, en meent van zijn motiveringsplicht af te zijn. Zo werkt de wet uiteraard niet. Verzoeker moet op de hoogte (kunnen) zijn van de redenen waarom zijn aanvraag geweigerd worden. Het heeft voor verzoeker geen zin om een beslissing te gaan opvragen, en nadien een legio aan mensen te moeten vragen om de cryptische omschrijvingen van verwerende partij ge gaan decoderen.

In casu kan niet betwist worden dat verweerder op de hoogte was van de gezinssituatie van verzoeker. Zij zijn op de hoogte van het huwelijk van beide partners, zij halen het bovendien zelf aan in de bestreden beslissing.

Zelfs wanneer men dus niet tot de conclusie zou komen dat er inderdaad een schending is van het artikel 8 van het EVRM, is het overduidelijk dat de Belgische Staat tekortschiet in haar zorgvuldigheidsplicht en de plicht tot formele motivering. De bestreden beslissing toont immers geen enkel spoor van een volledige, en nochtans door Europese regelgeving verplicht gemaakte belangenafweging.

Bovendien stellen de bepalingen van art. 45, §2 vast dat de beslissingen waarin art. 43 wordt aangehaald als rechtsgrond, in overeenstemming dienen te zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd te zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger. Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen. Het gedrag van het familielid van de burger van de Unie moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormen voor het fundamenteel belang van de samenleving. Motiveringen die los staan van het individuele geval op met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Een schending van artikelen 8 van het EVRM en 74/13 van de vreemdelingenwet juncto het motiveringsbeginsel kan worden aangenomen.

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen'.

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

In het derde middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de redelijkheidsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Ze licht het middel toe als volgt:

“Het blijkt dus duidelijk dat de verwerende partij geen gebruik gemaakt heeft van de mogelijkheid om verdere inlichtingen te vragen aan verzoekster. Gelet op het zorgvuldigheidsbeginsel, kan er verwacht worden dat de verwerende partij dat de informatie, die zij verkreeg van verzoekster, op een degelijke wijze onderzocht wordt.

Verweerder stelt dat het bewijs van onvermogen (in Turkije) niet bewezen zou zijn. en stelt onterecht dat men op 14 maart 2024 samengewoond hebben in Turkije. Echter is niets minder waar: verzoekende partij woonde toen reeds in België, doch werd enkel het attest waarvan sprake opgemaakt op 14 maart 2024 (hetgeen uiteraard niet betekent dat verzoekster op die datum daadwerkelijk leefde in Turkije). Tevens staat er duidelijk vermeld in het attest “sinds 5 augustus 2014”.

Men diende enkel het attest wat grondiger door te nemen. Indien er een grondigere en diepgaandere studie van het attest plaatsgevonden had, was er naar allé waarschijnlijkheid een andere beslissing genomen. Door een nalatigheid van verwerende partij, zal verzoekster nog minstens zes maanden (!) in onzekerheid moeten leven...

Er dient dringend een wake-upcall te gebeuren, men kan niet zomaar allé gelijkaardige dossiers gaan weigeren, omdat men nalaat de zaken grondig en diepgaand te onderzoeken?

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de art. 40bis en 40ter Vw. en van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht.

Dat de bestreden beslissing met onvoldoende zorg werd genomen.

Wanneer verwerende partij van mening is dat bepaalde stukken meer staving behoeven, dan is het haar taak om bijkomende inlichtingen te vragen aan verzoekende partij.

De Belgische staat is onzorgvuldig tewerk gegaan gezien zij zich onvoldoende informeerde om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht'.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken. Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

Bespreking

In casu diende verzoekster blijkens de bijlage 19ter een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie als bloedverwant in opgaande lijn van haar meerderjarige dochter van Liechtensteinse nationaliteit.

Bijgevolg betreft het een aanvraag onder artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet, deze bepaling luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;”

Waar verzoekster in het eerste middel poneert dat *“reeds enige tijd geleden (...) er (werd) bewezen in de rechtspraak, dat wanneer het gaat om één gezinscel (“zich voegen bij”), men niet kan weigeren om de reden dat men “niet ten laste” zou zijn, aangezien het gaat om een alternatieve voorwaarde, en al zeker niet cumulatief”* is de Raad geen dergelijke rechtspraak bekend. Zoals verweerder in de nota aangeeft, leest verzoekster verkeerdelijk in het woord “of” dat het zou volstaan dat een bloedverwant in opgaande lijn zich

voegt bij de referentiepersoon. Het gaat om de cumulatieve voorwaarde dat de bloedverwant enerzijds te hunnen laste moet zijn en anderzijds de referentiepersoon moet begeleiden of zich bij de referentiepersoon moet voegen. Anders dan verzoekster voorhoudt, volstaat een duurzame, nauwe en persoonlijke band of een emotionele afhankelijkheid niet in het licht van artikel 40bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet.

Verder wijst de Raad erop dat artikel 40bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 2, punt 2, d en artikel 7, lid 2 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (Voor de EER relevante tekst) (hierna: de Burgerschapsrichtlijn).

Artikel 2, punt 2 van de Burgerschapsrichtlijn luidt als volgt:

“Voor de toepassing van deze richtlijn wordt verstaan onder:

2. „familie lid”:

(...)

d) de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder b), die te hunnen laste zijn;”

Artikel 7, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn luidt als volgt:

“2. Het verblijfsrecht van lid 1 strekt zich uit tot familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, en die de burger van de Unie begeleiden of zich in het gastland bij hem voegen, en voldoen aan de voorwaarden onder a), b) of c).”

In casu heeft de referentiepersoon de Liechtensteinse nationaliteit. Liechtenstein is geen lid van de Europese Unie, maar de richtlijn bepaalt dat het een “voor de EER relevante tekst” is, dermate dat deze ook van toepassing is op familieleden van personen met Liechtensteinse nationaliteit, aangezien dit land deel uitmaakt van de Europese Economische Ruimte. De gemachtigde heeft de aanvraag dus correct onderzocht in het licht van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan de Raad dienstig verwijzen naar het arrest XXX tegen Belgische Staat van het Hof van Justitie van 10 april 2025 (C-607/21) waarin het Hof uitspraak heeft gedaan over de beoordeling van de voorwaarde inzake het ‘ten laste’ zijn en de relevante datum om de materiële afhankelijkheid vast te stellen.

In dit arrest heeft het Hof uitgelegd dat:

“om vast te stellen of de rechtstreekse bloedverwant in opgaande lijn van de partner van een Unieburger ten laste is van die Unieburger en/of die partner, de bevoegde nationale autoriteit rekening moet houden met zowel de situatie van die bloedverwant in opgaande lijn in zijn land van oorsprong op de datum waarop hij dat land heeft verlaten en zich bij die Unieburger in het gastland heeft gevoegd, in voorkomend geval op basis van documenten die vóór die datum zijn afgegeven, als de situatie van die bloedverwant in opgaande lijn in die lidstaat op de datum van indiening van een aanvraag voor een verblijfskaart, (...)” (eigen benadrukken)

De cumulatieve voorwaarden van het ten laste zijn en ‘het zich voegen bij’ werden door het Hof dus duidelijk bevestigd, en dit zowel in het land van oorsprong wanneer de betrokkene het land heeft verlaten en zich bij de referentiepersoon heeft gevoegd, als op het ogenblik van het indienen van de aanvraag.

Waar verzoekster vervolgens verwijst naar een arrest van de Raad waarin werd gesteld dat de gezinshereniging van de bloedverwante in opgaande lijn van haar zoon, Unieburger, niet enkel mocht geweigerd worden omdat zij niet had aangetoond ten laste te zijn van haar zoon, met verwijzing naar artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, blijkt uit het aangehaalde arrest dat die aanvraag werd ingediend als ‘ander familielid’, ziek zijnde, in functie van haar zoon-Unieburger. In casu echter werd de aanvraag blijkens de bijlage 19ter, die zich in het administratief dossier bevindt, niet als ‘ander familielid - ziek’ ingediend, maar wel als ‘bloedverwant in opgaande lijn’. Bijgevolg diende de gemachtigde de aanvraag niet vanuit het licht van artikel 47/1 te benaderen. De Raad volgt dan ook niet dat de gemachtigde er zich in casu “nogal gemakkelijk en goedkoop van af heeft gewerkt door het stante pede af te wijzen”.

Een schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

In het derde middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de redelijkheidsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

In eerste instantie haalt zij aan dat de gemachtigde verdere inlichtingen had moeten vragen in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel. Indien de gemachtigde van mening is dat bepaalde stukken meer staving behoeven, had hij bijkomende inlichtingen moeten vragen aan verzoekster om met kennis van zaken een beslissing te nemen. De gemachtigde diende ook de gekregen informatie degelijk te onderzoeken. Specifiek met het bewijs van onvermogen in Turkije betwist verzoekster dat dit niet bewezen zou zijn. Er wordt onterecht gesteld dat zij op 14 maart 2024 samenwoonde in Turkije. Verzoekster bevestigt dat ze toen reeds in België woonde, het attest werd louter opgemaakt op 14 maart 2024, hetgeen niet moet inhouden dat ze toen daadwerkelijk woonde in Turkije. Er staat in het attest vermeld "sinds 5 augustus 2014". Door een grondigere studie te doen van het stuk, had de gemachtigde volgens verzoekster een andere beslissing genomen. Dit houdt volgens verzoekster een manifeste beoordelingsfout in, in het licht van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en motiveringsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het beginsel impliceert dat de overheid met alle dienstige stukken rekening moet houden.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Anders dan verzoekster aanvoert, kan de Raad niet onderschrijven dat de gemachtigde onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zou te werk zijn gegaan bij de beoordeling van de stukken die werden voorgelegd om aan te tonen dat verzoekster ten laste was van haar meerderjarige dochter.

Waar verzoekster stelt dat de gemachtigde verdere inlichtingen had moeten vragen, indien hij van mening is dat bepaalde stukken meer staving behoeven, kan de Raad niet vaststellen dat uit de motivering blijkt dat de gemachtigde van mening was dat bepaalde stukken meer staving behoeven. Het komt verzoekster toe de zorgvuldigheid te hebben de nodige stukken voor te leggen teneinde te staven dat ze ten laste is van haar dochter. Thans blijkt dat verzoekster weliswaar stukken heeft voorgelegd, maar dat de gemachtigde onder meer moest vaststellen dat de inhoud van de stukken niet overeenkomt met verklaringen die verzoekster zelf in het kader van haar verzoek om internationale bescherming heeft afgelegd.

Vervolgens betwist verzoekster de analyse die de gemachtigde heeft gedaan van de attesten van 14 maart 2024 aangaande de verblijfplaats in Turkije van verzoekster en haar dochter. Dienaangaande motiveerde de gemachtigde als volgt:

"- 'certificat de residence et adresse' dd. 14.03.2024 op naam van betrokkene en de referentiepersoon met vermelding van hetzelfde adres en attest 'information sur l'adresse' dd. 14.03.2024 waarin de lokale Turkse autoriteiten [sic] verklaren dat betrokkene en de referentiepersoon sedert 05.08.2014 tot op datum van het attest op hetzelfde adres samenwoonden. Beide documenten maken melding van het adres (...). Echter, verschillende elementen uit het dossier van betrokkene en de referentiepersoon wijzen erop dat de inhoud van deze beide attesten onjuist zijn:

- * zowel betrokkene als de referentiepersoon waren op 14.03.2024 niet langer woonachtig in Turkije*
- * de referentiepersoon woont in België sedert 14.12.2021, betrokkene verliet Turkije in december 2023*
- * betrokkene verklaarde in het kader van haar asielaanvraag dd. 21.12.2023 (interview dd. 17.01.2024) dat ze in de periode 2019 – eind 2023 niet langer woonachtig was in G., wel op het adres (...)K.'*

Gelet op deze onjuistheden is de inhoud van deze beide documenten niet afdoende betrouwbaar en kunnen ze niet mee in overweging genomen worden bij de beoordeling van huidige aanvraag gezinshereniging."

Uit het voorgaande blijkt dat de gemachtigde niet aanvaardt dat deze stukken kunnen aantonen dat verzoekster en de referentiepersoon sedert 5 augustus 2014 tot op datum van het attest samenwoonden op het in de stukken vermelde adres. Verzoekster betwist dat in die attesten kan gelezen worden dat zij tot 14 maart 2024 op het voormelde adres samen verbleven. Zoals verzoekster zelf erkent, woonde zij immers op datum van de attesten, zijnde 14 maart 2024 niet meer in Turkije, maar al in België, daar zij op 6 februari 2024 de aanvraag gezinshereniging heeft ingediend. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster voordien ook reeds een verzoek om internationale bescherming in België indiende.

Uit nazicht van de stukken in het administratief dossier blijkt dat deze inderdaad zijn opgemaakt op 14 maart 2024, toen verzoekster reeds in België verbleef en dat in de vertaling wordt gesteld: *"les personnes dont les noms sont mentionnés ci-dessous, cohabitent dans notre quartier depuis le 05/08/2014; établi pour*

information (14/03/2024)". Vervolgens wordt bij de naam van verzoekster en de referentiepersoon hetzelfde adres weergegeven in G. Aangezien deze vertaling niet precies stelt tot wanneer verzoekster en de referentiepersoon op dat adres samen verbleven, maar wel de datum van 14/03/2024 tussen haakjes plaatst na "établi pour information", acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde deze stukken heeft gelezen als dat zij tot op datum van de attesten daar samen verblijven.

Verder vinden de volgende motieven van de gemachtigde ook steun in het administratief dossier, met name dat blijkt dat verzoekster Turkije reeds verliet op 11 december 2023, hetgeen blijkt uit de stempel in haar paspoort. En niet in het minst dat verzoekster zelf verklaarde in het kader van haar verzoek om internationale bescherming van 21 december 2023, tijdens het gehoor van 17 januari 2024 bij de Dienst Vreemdelingenzaken, dat ze in de periode 2019 tot eind 2023 niet langer woonachtig was in G., maar wel op een ander adres. De Raad stelt vast dat dit steun vindt in stuk 30 van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de door verzoekster neergelegde attesten minstens bijzonder lacunair zijn, nu geen melding wordt gemaakt van het feit dat verzoekster reeds sedert 2019 en tot haar vertrek uit Turkije in 2023 er op een ander adres woonde. In geen geval kan de Raad dan ook volgen dat een grondiger onderzoek van het attest naar alle waarschijnlijkheid had aanleiding gegeven tot een andere beslissing. Integendeel, de Raad stelt vast dat de gemachtigde juist de zorgvuldigheid heeft gehad om de voorgelegde Turkse attesten met vertaling af te toetsen aan de eigen verklaringen van verzoekster in het kader van het recente verzoek om internationale bescherming. Er blijkt bijgevolg geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, noch blijkt een manifeste beoordelingsfout of een schending van het redelijkheidsbeginsel in het licht van artikel 40bis of artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Bijkomend tilt de Raad zwaar aan het motief van de gemachtigde, dat wederom steun vindt in het stuk 30 van het administratief dossier, dat verzoekster zelf verklaarde tijdens haar Dublingehoor (vraag 24 – bestaande uit verschillende deelvragen): *"Nous avons toujours vécu ensemble jusqu'à 2022. Je suis sa mère, c'est toujours moi qui l'ai soutenue financièrement. Nous nous entraïdons moralement."* en op de volgende vraag : *"[naam referentiepersoon] : Elle a quitté la Turquie pour venir faire des études en Belgique en 2022. Entre temps, elle faisait des aller-retour en Turquie. Nous nous voyons pendant les vacances scolaires en Turquie. C'est moi qui l'aidait et qui la soutenait financièrement. Nous nous entraïdons moralement."* En op de laatste deelvraag : *"[naam referentiepersoon] : Nous vivons actuellement ensemble dans un appartement que nous avons loué. C'est moi qui paye le loyer et les factures. Je me charge également des courses. C'est moi qui prend tout en charge financièrement. Elle m'aide dans les tâches ménagères et pour les documents administratifs. Nous nous entraïdons moralement."*

Hieruit blijkt dat verzoekster manifest heeft herhaald, en dit minder dan een maand voor het indienen van de aanvraag op 6 februari 2024, dat zij degene is die haar dochter in het verleden altijd financieel heeft onderhouden en die ook de huur en de facturen in België betaalt. Haar dochter helpt enkel moreel en met de huishoudelijke en administratieve taken. Verzoekster laat deze motieven ongemoeid in het verzoekschrift. Verder betwist ze ook niet dat er geen geldstortingen werden voorgelegd van haar dochter, gericht aan haar; dat er geen documenten voorliggen aangaande de bestaansmiddelen van de dochter-referentiepersoon en dat verzoekster zelf sedert 4 maart 2024 in België tewerkgesteld is.

De gemachtigde kon dan ook in alle redelijkheid concluderen dat *"uit het geheel van de beschikbare gegevens (...) niet (blijkt) dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging."* en dat verzoekster niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. De gemachtigde heeft hierover ook op afdoende wijze gemotiveerd.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de redelijkheidsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Het derde middel is ongegrond.

In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van artikel 45 § 2 juncto artikel 43 van de Vreemdelingenwet. Uit de uiteenzetting blijkt dat ook de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt opgeworpen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft echter enkel betrekking op een beslissing tot verwijdering. Nu er geen bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen, kan verzoekster niet op dienstige wijze de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet worden opgeworpen. Dit onderdeel van het tweede middel is dan ook onontvankelijk.

Hetzelfde kan gesteld worden aangaande het betoog van verzoekster in het licht van de artikelen 43 en 45 van de Vreemdelingenwet. De gezinshereniging werd in casu niet geweigerd omwille van het feit dat

verzoekster valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten zou hebben gebruikt, of fraude zou hebben gepleegd of andere onwettige middelen zou hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf; noch om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid. Er is geen enkele verwijzing naar een eerdere strafrechtelijke veroordeling, zodat het betoog van verzoekster dienaangaande naast de kwestie is. Ook dit onderdeel van het tweede middel is onontvankelijk.

Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM, geeft verzoekster eerst een uitgebreid theoretisch betoog aangaande de voormelde verdragsbepaling. Ze stelt concreet dat ze reeds enige tijd haar herkomstland heeft verlaten en haar centrum van belangen in België heeft opgebouwd. Zelfs al zou men niet tot de conclusie komen dat er een schending is van artikel 8 van het EVRM, is het duidelijk dat de gemachtigde haar zorgvuldigheidsplicht en formele motiveringsplicht heeft geschonden omdat er geen spoor is van een gemaakte belangenafweging, aldus verzoekster. Verzoekster vervolgt dat er geen fatsoenlijk onderzoek is gebeurd, gelet op het feit dat het gaat om een hechte gezinscel "*een getrouwd koppel*", zodat het algemeen belang van de gemachtigde niet kan prevaleren op het persoonlijk belang van verzoekster. Voorts gaat verzoekster in op het privéleven, als feitenkwestie waarbij moet gekeken worden naar nauwe persoonlijke banden die verder gaan dan het kerngezin. Het gaat in casu om de Liechtensteinse dochter van verzoekster, waarmee de familieband onomstootbaar bewezen is en ze hebben in elk land, Turkije, Liechtenstein en België samengewoond.

Wat betreft de formele motiveringsplicht, stelt verzoekster dat "*het (...) voor zich (spreekt) dat men geen genoeg kan nemen met het loutere vetmaken van de woorden 'vergezellen of zich bij hem voegen'*". De gemachtigde zou "*het op drie korte zinnen (houden)*" en "*het heeft voor verzoeker [sic] geen zin om een beslissing te gaan opvragen, en nadien een legio aan mensen te moeten vragen om de cryptische omschrijvingen van verwerende partij ge [sic] te gaan decoderen*". Ze vervolgt dat niet kan betwist worden dat de gemachtigde op de hoogte is van "*het huwelijk van beide partners, ze halen het bovendien zelf aan in de bestreden beslissing*". Verzoekster concludeert dat zelfs indien er geen schending is van artikel 8 van het EVRM er overduidelijk een schending is van de zorgvuldigheidsplicht en formele motiveringsplicht, omdat er geen spoor is van een belangenafweging.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

*'1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'*

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoekster een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aantoonde in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven of een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Wat betreft het familie- en gezinsleven is het opvallend dat verzoekster herhaaldelijk verwijst naar de gezinscel als 'getrouwd koppel', of naar het feit dat de gemachtigde op de hoogte is van 'het huwelijk van beide partners'. De gemachtigde zou het zelfs aanhalen in de bestreden beslissing. Dit gaat volkomen voorbij aan het feit dat de aanvraag van verzoekster gebeurde met het oog op gezinshereniging met haar dochter. Waar verzoekster dan toch verwijst naar haar familieband met haar dochter met Liechtensteinse nationaliteit en stelt dat die band onomstootbaar is bewezen, volstaat dit niet om een beschermingswaardig gezins- of familieleven te hebben in het licht van artikel 8 van het EVRM. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, of tussen andere meerderjarige verwanten enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale

affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59).

Zoals hoger toegelicht, heeft de Raad niet aangenomen dat de gemachtigde op onregelmatige wijze tot de conclusie is gekomen dat niet is aangetoond dat verzoekster ten laste is van haar dochter, of afhankelijk is van de steun van haar dochter om in haar levensonderhoud te voorzien. Bijgevolg blijkt geen beschermingswaardig gezinsleven in het licht van artikel 8 van het EVRM, en diende de gemachtigde ook niet over te gaan tot een belangenafweging.

Hetzelfde kan worden aangehaald in het licht van het privéleven. Verzoekster voert enkel een theoretisch discours aangaande het privéleven, erop wijzend dat persoonlijke, sociale en economische relaties deel uitmaken van het privéleven en verder gaan dan het kerngezin. Er volgt geen enkele concrete toelichting over verzoeksters privéleven in België, dermate dat ook geen beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is aangetoond.

In casu werd inderdaad door de gemachtigde geen belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM gedaan, maar hij hoefde dat wegens gebrek aan het beschermingswaardig gezinsleven, of privéleven ook niet te doen. Het weze ook aangestipt dat de gemachtigde, anders dan verzoekster voorhoudt (gezien het betoog in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet), geen bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekoppeld aan de weigering van verblijf.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

Waar verzoekster ten slotte nog stelt dat *“geen genoeg kan genomen worden met het louter vetmaken van de woorden “vergezellen of zich bij hem voegen”, of dat de gemachtigde “het op drie korte zinnen (zou houden)” en “het (...) voor verzoeker [sic] geen zin (heeft) om een beslissing te gaan opvragen, en nadien een legio aan mensen te moeten vragen om de cryptische omschrijvingen van verwerende partij ge [sic] te gaan decoderen”* stelt de Raad zich de vraag of verzoekster de bestreden beslissing heeft gelezen. Nergens worden immers die woorden vet gezet, noch heeft de gemachtigde de motivering beperkt tot drie korte zinnen, noch bevat de beslissing cryptische omschrijvingen die zouden moeten ontcijferd worden. Uit de motieven van de bestreden beslissing is geheel duidelijk om welke redenen de aanvraag wordt geweigerd.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of in artikel 62 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Het tweede middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend vijftieng door:

A. MAES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

